Браћо и сестре, даме и господо, другови и другарице, грађани и грађанке,

Хвала што сте се окупили овде, на овај свечани првомајски дан и омогућили да одржимо овај помен људима којих скоро више нема. Па ћу, ако дозволите, овај говор започети скоро као бајку: била једном једна радничка класа.

Радничка класа, то једном кад је била - била је и на власти. Наравно, та власт се није обављала практично већ теоретски, јербо је тако било записано у Светим списима комунизма, оног од ономад. А практично је власт, у име радничке класе, спроводио Вођа, који то наравно није могао сам да ради, те је власт делегирао мањим Вођама. Онда је Вођа умро, па су мање Вође радничку класу заменили Нацијама и одвели, свако своју Націју, у сопствене државе. Током тог процеса умро је и комунизам, па се Вође свако мало бирају. Чисто да нам не досади један те исти.

Радничка класа је била и власник целе привреде. Наравно, та власт се није обављала практично, већ теоретски, јербо је и то било реда ради записано у Светим списима. У реалности, власништво је било друштвено, а то је заправо значило да је било или ничије или државно. Ничије је било онда кад га је требало завалити за мале паре, а државно кад је ово прво било сувише ризично за починиоца. Те се то ничије и то државно већином продало којекаквом новонасталом капиталистичком свету, домаћем и страном. И у тој трансакцији су и радничка класа и њено фиктивно власништво већином нестали. Јер шта ће иком фабрика и радници - поред тако лепог плаца за шопинг мол или фенси солитере за пословање и становање.

Радничка класа је била и запослена. Али се није сва радничка класа запошљавала овде,

јер ово овде деценијама нема довољно радних места. Радничка класа је зато одлазила - а ево и дан-данас не престаје - тамо где посла и радничке класе још има. И где, можда, и не морају да се носе пелене на послу... На све то још се догодила и глобализација, у којој се светска радничка класа преселила у Кину, Индију и остале земље где се рад најмање плаћа. И у те две транзиције је овдашња радничка класа скоро до краја нестала. Јер шта ће иком фабрика и радници - поред тако лепог контејнера са робом који може да стигне из Шангаја. И поред гастарбајтера који шаље дознаке из Беча.

И тако смо се, ево, са свећама у рукама, нашли на широкој улици којом је некада марширала радничка класа, поносно ступајући у свечаном дефилеу Првомајске параде. Нема више свечане трибине са које Воја раздрагано маше, то је замењено ванредним конференцијама за штампу на којима се маше новим роковима за пристизање неколико пута обећаног бољег живота. Нема више публике која аплаудира херојима из свечане поворке, сад публика блеји у екране телевизора и телефона, трагајући за својим новим херојима од ријалитија срећних телевизија до лајни друштвених мрежа. А нема скоро више ни радника, него остадоше сви остали, који славе туђи празник као свој најрођенији.

Данас се Празник рада слави мало по навици, а мало у славу оних преосталих радника, којих је толико мало да их се не могу ни класом назвати. Док и њих не замене роботи или радници у земљама где је рад јефтинији, ми преостали роштиљамо на ливадама, ваљда и у славу чињенице да још увек имамо за месо, угаљ и решетку. А није нужно да ћемо то дуго имати, пошто још нисмо нашли никакво друго решење како и чиме да заменимо класу која је, до сада, плаћала порезе и доприносе. И чији је недостатак замењен са двадесетак милијарди јавног дуга и бусањем у груди да смо лидери у региону. Регион, за оне који не знају, то је све ово где више нема ни радничке ни било које друге класе. И

где су пушка и бомба душу дале да замене клешта и шрафцигер.

Запалимо зато свећу класи које више нема. Њој у помен, а и нама преосталима, пожелимо срећан Празник рада, јер нам на овај и овакав празник ништа друго ни не преостаје да радимо. Да нам живи, живи рад... Само још да га пронађемо и да га започнемо.

Амен.

(Вечерње новости)